

Στη ζωή του ο άνθρωπος περνάει από πολλές συγκρούσεις και πολλούς αγώνες, είτε ατομικά είτε συλλογικά, για να ικανοποιηθούν τα δικαιώματά του. Ποιο είναι, όμως, το ερώτημα που βάζει έντονα στο τέλος κάθε αγώνα για να περάσει στον επόμενο; Ποιοι είναι οι στόχοι για την κατάκτηση των οποίων αγωνίστηκε και ποιες οι νίκες για τις οποίες αγωνίστηκε.

Οι 44 μέρες που δώσαμε από τη ζωή μας στην απεργία πείνας έκαναν τη φωνή μας να φτάσει σε όλο τον πλανήτη. Παρόλες τις δύσκολες συνθήκες που περάσαμε, δείξαμε στον κόσμο ότι ο μετανάστης μπορεί να ακολουθήσει το δρόμο της Ιντιφάντα, το δρόμο του αγώνα, προκειμένου να κατακτήσει τα δικαιώματά του. Από αυτόν τον αγώνα, τον αγώνα με αίδιο στομάχι, πήραμε και κάποια μαθήματα. Πώς να αγωνιζόμαστε συλλογικά, πώς να αντέχουμε στις δυσκολίες και να μην κοιτάμε τα ατομικά αλλά τα συλλογικά συμφέροντα. Όλα αυτά ένωσαν με δεσμούς φιλίας και συντροφικότητας τους απεργούς πείνας. Κάθε μέρα κουβεντιάζαμε συλλογικά, όχι ατομικά, γιατί η ζωή μας ήταν σε κίνδυνο λόγω της απεργίας πείνας. Έχουμε κατακτήσει πολλά, τα οποία μπορεί να τα περιγράψει μόνο όποιος έχει κάνει απεργία πείνας.

Παραμένει, όμως, το ερώτημα τι έγινε με τα αιτήματά μας και τους στόχους μας, για τους οποίους είχαμε συμφωνήσει όλοι μαζί και χαράξαμε όλοι μια κόκκινη γραμμή που να μη μπορεί κανείς να την περάσει. Αυτή τη γραμμή, που είχε χαραχτεί με το χρώμα του αίματος, ήταν απαγορευμένο στον καθένα μας να την περάσει, δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να την αγνοήσει και να την προσπεράσει. Η γραμμή αυτή ήταν η άδεια παραμονής για όλους, για τους 300 απεργούς πείνας.

Δεν καταφέραμε να πάρουμε την άδεια παραμονής. Σημαίνει αυτό ότι χάσαμε; Αυτό το πράγμα που πήραμε είναι μήπως το πρώτο βήμα για να πάρουμε άδειες παραμονής;

Τι πήραμε;

Απέλαση και αναβολή απέλασης για 6 μήνες και την υπόσχεση ότι θα μας επιτρεπόταν το ταξίδι και η επ' αόριστον ανανέωση της αναβολής απέλασης. Επίσης, την υπόσχεση ότι θα μειωθούν τα χρόνια για να πάρει κάποιος την άδεια παραμονής από 12 σε 5.

Όλα αυτά δεσμεύτηκαν ότι θα τα υλοποιήσουν με μια υπουργική απόφαση. Αυτά, όμως, μας οδηγούν στην άδεια παραμονής ή στην απέλαση; Μέχρι τώρα υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ των στόχων που βάλουμε εξαρχής και αυτών που μας δόθηκαν.

Με τη συνάντησή μας με τους 4 υπουργούς και με την πίεση της απεργίας πείνας έγινε σύγκρουση μέσα στην κυβέρνηση. Συμφωνήσαμε να πάρουμε μια κάρτα, όχι ένα «περιοδικό», σαν αυτό που έχουμε τώρα. Επίσης συμφωνήσαμε υπόσχεση για ταξίδι, επ' αόριστον αναβολή της απέλασης, δικαιώμα εργασίας και μείωση από 12 σε 8 των χρόνων για να πάρει κάποιος άδεια παραμονής. Συμφωνήσαμε επίσης ότι θα γραφτούν οι αληθινές ημερομηνίες που μπήκε ο καθένας μας στην Ελλάδα. Αυτό, όμως, δεν έγινε και το μόνο που γράφτηκε είναι η ημερομηνία που πήραμε τα 4 χαρτιά.

Η μεγάλη καταστροφή είναι ότι ούτε αυτά που συμφωνήσαμε κατόπιν

Ο αγώνας συνεχίζεται

συμβιβασμού, μετά από 44 μέρες απεργίας πείνας, δεν υλοποιήθηκαν. Και ήταν γνωστό αυτό μια μέρα μετά τη λήξη της απεργίας πείνας, όταν η κυβέρνηση υπαναχώρησε από τις δεσμεύσεις της. Η κυβέρνηση έλεγε πολλά ψέματα. Τα πολλά ταξίδια που υποσχόταν έγιναν ένα ταξίδι με απλή ενημέρωση της αστυνομίας και ένα δεύτερο ταξίδι για σοβαρούς λόγους, όπως βαριά ασθένεια συγγενούς, κατόπιν έγκρισης της αστυνομίας. Έλεγε ψέματα ότι μετά από μια βδομάδα θα δοθεί σε κάθε απεργό πείνας μια κάρτα, αντί για τα τέσσερα χαρτιά που είχε πάρει.

Το μόνο πράγμα που φαίνεται ότι έχει κερδηθεί είναι η δυνατότητα να

βγει υπουργική απόφαση που να μας επιτρέπει να ταξιδέψουμε στις πατρίδες μας. Όπως είναι σε όλους μας γνωστό, αγωνιζόμασταν για να μπορούμε να ταξιδεύουμε ελεύθερα σε όλη την Ε.Ε., λόγω της κρίσης που περνάει η Ελλάδα και της μεγάλης ανεργίας. Ξέρουμε όλοι μας ότι το μόνο πράγμα που μας κάνει να αντέξουμε την ξενιτιά, την απομάκρυνση από τους δικούς μας, τους φίλους μας, είναι η εργασία που αναζητά ο καθένας για να αλλάξει τρόπο ζωής και να ζήσει σε καλύτερες κοινωνικές συνθήκες. Όπως θυμάται ο κάθε απεργός, την αναβολή της απέλασης καταφέραμε να την πάρουμε από τις πρώτες μέρες της απεργίας. Όμως,

το δικαίωμα του ταξιδιού είναι εξασφαλισμένο από νόμο του 2006. Όποιος έχει αναβολή της απέλασης μπορεί να ταξιδεύει όποτε θέλει και όσο θέλει. Αυτό σημαίνει ότι αυτό είναι καλύτερο από ό,τι πήραμε εμείς μετά από τη μεγάλη «νηστεία».

Στην καινούργια υπουργική απόφαση, που βγήκε το 2010, δίνεται το δικαίωμα για απεριόριστα ταξίδια και δικαίωμα εργασίας σε όποιον έχει πάρει απόφαση αναβολής της απέλασης από τα διοικητικά δικαστήρια. Για μας, δυστυχώς, ούτε το δικαίωμα εργασίας ούτε η επ' αόριστον αναβολή της απέλασης είναι εξασφαλισμένα. Και χρειάζεται, για να εξασφαλιστεί το δικαίωμα εργασίας, να βγει προεδρικό διάταγμα. Όμως, σύμφωνα με τον νόμο 3907 άρθρο 37 παρ. 5, προβλέπονται συγκεκριμένα είδη εργασίας σε συγκεκριμένους τόπους.

Συμπερασματικά, δεν καταφέραμε να πάρουμε την άδεια παραμονής. Η κυβέρνηση καθυστέρει την υλοποίηση της συμφωνίας. Όλα τα συμφωνηθέντα είναι στον αέρα, αφού δεν υπάρχουν δεσμεύσεις. Γι' αυτό προκύπτουν δύο ερωτήσεις που καθένας μπορεί να σκεφτεί: πρώτον, δεν ήταν δυνατόν να πάρουμε άδεια παραμονής; Δεν μπορούσαμε να πείσουμε με την απεργία μας για να πάρουμε το δικαίωμά στην άδεια παραμονής; Δεύτερον, αφού δεν μπορούσαμε να πάρουμε άδεια παραμονής, δεν ήταν σημαντικό και λογικό να εξασφαλίσουμε τα συμφωνηθέντα;

Όπως ξέρουμε όλοι, χωρίς αμφιβολία, ήταν στις δυνατότητές μας να πάρουμε την άδεια παραμονής σε λιγότερες από 44 μέρες, αν δεν υπήρχε εσωτερική διάσπαση και αν δεν υπήρχαν κάποιοι που έχουν ξεχάσει ότι αγώνας σημαίνει να δίνεις για να πάρουν όλοι. Κι αυτό ανεξάρτητα από ό,τι δίνει το άτομο για το σύνολο. Παρολαυτά, μπορούσαμε ν' αντέξουμε και να συνεχίσουμε την απεργία πείνας για περισσότερες μέρες. Ειδικά όταν η κυβέρνηση ήταν σε μεγάλη πίεση. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι 4 υπουργοί ήρθαν να συζητήσουν με τους μετανάστες, για να ξεπεράσουν την κρίση, όπως παραδεχόταν η κυβέρνηση. Μολονότι η κυ-

βέρνηση στόλιζε τους απεργούς με τους πιο χυδαίους χαρακτηρισμούς, χάρη στη δύναμη και την αποφασιστικότητα των απεργών κάποιοι υπουργοί της κυβέρνησης συγκρούστηκαν μεταξύ τους.

Αυτό που βοήθησε στην ανυποχώρητη στάση των απεργών και στη συνέχιση της απεργίας μέρα προς μέρα είναι η συμπαράσταση των αλληλέγγυων, όσων αρνούσαν να μένουν σιωπηλοί, όσων αποφάσισαν να μείνουν μαζί μας, συμπαραστεκόμενοι με διάφορους τρόπους, ακόμη και κάποιων οργανώσεων υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε διάφορες χώρες. Όλοι μας θυμόμαστε την ημέρα που κυνηγήθηκε ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης στη Γαλλία, σε κάποια εκδήλωση, από ελληνες φρονιτές, λόγω της θέσης της κυβέρνησης ενάντια στους μετανάστες. Αυτό που δεν πρέπει να ξεχάσουμε είναι ότι συμβάλαμε για να αλλάξει στην κοινωνία και στα ΜΜΕ η αρνητική στάση προς τους μετανάστες.

Σε αυτές τις συνθήκες η κυβέρνηση φοβόταν να μην υπάρξουν θύματα, γιατί ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα ήταν καταστροφικό γι' αυτήν. Ετσι εξηγείται το ότι η κυβέρνηση προσπαθούσε να κανονίσει συναντήσεις με τους απεργούς, να βρει λύσεις στην κρίση. Παρολαυτά, ξεκινήσαμε να συζητάμε και κάποιες λύσεις πιο συμβιβαστικές και πέρα από την κόκκινη γραμμή που είχαμε συμφωνήσει και ήταν η άδεια παραμονής ή τίποτα.

Αυτή η υποχώρηση δεν ήρθε ξαφνικά. Ήταν αποτέλεσμα μιας βρώμικης πολιτικής που ακολούθησαν κάποιοι για να σπάσουν την ψυχολογία των απεργών. Ο μόνος τρόπος για να συμβεί αυτό ήταν να εκφοβίσουν, να πουν ψέματα, μέχρι που έγιναν ντυντούκες της κυβέρνησης. Εφτασαν να λένε ότι είναι αδύνατο να πάρουμε την άδεια παραμονής. Ανακάτεψαν την τράπουλα και ο καθένας άρχισε τη δική του ανάλυση. Κάποιοι άρχισαν να λένε ότι πρέπει να σταματήσει η απεργία.

Ετσι, χάσαμε τη μεγάλη ευκαιρία που ήταν στα χέρια μας, να συνεχίσουμε την απεργία μας μέχρι να κατακτήσουμε τα δικαιώματά μας, να βελτιώσουμε κάποια πράγματα για όλους τους μετανάστες και να πάρουν οι 300 άδεια παραμονής. Αυτό που μας ξαφνιάζει είναι ότι κάποιοι έσπευσαν να αδειάσουν την Υπατία, εκεί που γινόταν η απεργία πείνας. Αυτό που δεν μπορούσε να κάνει η κυβέρνηση μόνη της μπόρεσαν να το κάνουν κάποιοι ανάμεσά μας και αυτοί ήταν τα κρυφά χέρια της κυβέρνησης. Και από εκεί που η κυβέρνηση βρισκόταν κάτω από την πίεσή μας, βρεθήκαμε εμείς κάτω από την πίεση της κυβέρνησης.

Αυτό είναι ένα κείμενο που βγαίνει από την καρδιά κάθε απεργού πείνας, που έβαλε τη ζωή του σε κίνδυνο, και απευθύνεται σε όλους αυτούς που ήταν μαζί μας και μας συμπαραστάθηκαν. Για να εξηγήσουμε γιατί χάθηκε η νίκη. Τα χαρτιά στο χέρι δε θα μείνουν για πολύ. Ποιος ρίχνει το δηλητήριο;

Αυτό που πρέπει να μείνει είναι ότι δεν πρέπει να κοιτάμε πίσω, αλλά να κοιτάμε στο μέλλον και να δούμε όλοι μαζί πώς θα το αλλάξουμε, ξεκινώντας από αυτά που πήραμε. Τα συμπεράσματα από αυτόν τον αγώνα, είτε είναι αρνητικά είτε είναι θετικά, θα μας βοηθήσουν να συνεχίσουμε τον αγώνα μας κι αν μην το θέλουν όσοι μας πρόδωσαν.

Ποιοι είμαστε

Όπως ξέρουμε όλοι, όταν βγαίνει μια καινούρια εφημερίδα, μπαίνουν πολλά ερωτήματα τα οποία πρέπει να απαντηθούν:

Ποιοι είμαστε;

Γιατί βγήκε αυτή η εφημερίδα;

Ποιοι οι στόχοι της εφημερίδας;

Εφτασε η ώρα να γράφουν οι μετανάστες στη γλώσσα τους για να μπορεί να ακουστεί η φωνή τους. Να πουν την άποψή τους ελεύθερα και χωρίς κανένα διαμεσολαβητή που τους εκμεταλλεύεται για το δικό του όφελος. Για να μην αφήνουμε κανέναν να μιλάει για μας, χωρίς εμάς και να αλλάζει τις απόψεις μας και να επηρεάζει τους αγώνες μας. Γι' αυτό σκεφτήκαμε να φτιάξουμε αυτό το ελεύθερο βήμα για όλους τους μετανάστες, από αυτούς γι' αυτούς. Από την πίστη μας για την συνέχιση του αγώνα μας μετά το τέλος της απεργίας πείνας που έκαναν οι 300 μετανάστες στην Αθήνα, αποφασίσαμε εμείς, μια ομάδα από αυτούς, να συνεχίσουμε την μάχη τακτικά μέσα από τον γραπτό μας λόγο σε αυτή την εφημερίδα. Και αυτό είναι ένα από τα σημαντικότερα πράγματα που κερδίσαμε όλοι μέσα από το σχολείο της απεργίας πείνας. Οι αγώνες πρέπει να μην σταματήσουν παρόλες τις συνθήκες και τα εμπόδια. Για να δεχθούμε σε όλους ότι θα συνεχίζουμε και θα αντιμετωπίζουμε όποιον μπαίνει εμπόδιο στο δρόμο του μετανάστη για να ικανοποιηθούν τα δικαιώματά του.

Ο στόχος μας είναι να μένουμε πάντα σε επαφή μαζί με όλους τους μετανάστες και να ανταλλάσσουμε σκέψεις και απόψεις. Να γράφουμε για όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά και να προσπαθούμε να βρούμε εφικτές και λογικές λύσεις. Αυτή η εφημερίδα είναι δική σας. Και η συνέχεια της εξαρτάται από σας. Και η συμμετοχή σας σε αυτή με τις απόψεις σας είναι αναγκαία και σημαντική. Από το σεβασμό μας για την διαφορετική άποψη και για να μην είναι κανείς περιθωριοποιημένος, κολωσορίζουμε όλες τις απόψεις και όλες οι κριτικές είναι ευπρόσδεκτες, εφόσον αυτές μας βοηθούν στους αγώνες μας για να ικανοποιηθούν τα δικαιώματά μας.

Η απεργία πείνας στο μικροσκόπιο

Τα τελευταία δέκα χρόνια, η Ευρώπη δέχτηκε πολλά κύματα μεταναστών. Οι αιτίες είναι οι δύσκολες συνθήκες ζωής που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες στις πατρίδες τους, που τους αναγκάζουν να ψάχνουν καλύτερες συνθήκες ζωής, ζωή με αξιοπρέπεια. Οι μετανάστες βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους, ταξιδεύοντας μέσω ξηράς και θάλασσας για να φτάσουν στη γη των ονείρων τους. Και ξαφνικά, ξυπνούν από το όνειρο και βλέπουν την πραγματικότητα, στην οποία ζει κάθε μετανάστης, ειδικά στην Ελλάδα, η οποία είναι χώρα υποδοχής της πλειοψηφίας των μεταναστών και την οποία βλέπουν σαν πέρασμα προς την Ευρώπη. Παρ' όλες τις δύσκολες συνθήκες, στις οποίες ζουν οι μετανάστες στην Ελλάδα, κυρίως με το ρατσισμό και την ανεργία, τα τελευταία δέκα χρόνια έχει αρχίσει ένας αγώνας για να αποκτήσουν τα δικαιώματά τους. Στην αντίθετη πλευρά υπάρχει μια κυβερνητική πολιτική που δε θέλει ν' ακούσει τις φωνές που υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα των μεταναστών. Γι' αυτό το λόγο, 300 μετανάστες πήραν το βάρος πάνω τους και αποφάσισαν να κάνουν απεργία πείνας για να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους.

Το ξεκίνημα αυτής της ιστορίας

Τι ήταν αυτό που ένωσε αυτούς τους μετανάστες; Είναι τα καθημερινά προβλήματα που αντιμετωπίζουν, αλλά και η δυνατή πίστη τους στη δυνατότητα αλλαγής των συνθηκών ζωής τους. Το υψηλό ηθικό ήταν αυτό που τους όπλιζε για να κάνουν πράξη την απεργία πείνας. Αποφασίστηκε τότε η απεργία να είναι η Αθήνα. Επειδή στην πλειοψηφία τους δε μιλούν την ελληνική γλώσσα, ήταν λογικό να υπάρξει σύνδεση με κάποιες οργανώσεις που ασχολούνται με τους μετανάστες, για να εξασφαλιστεί η σύνδεση μεταξύ των απεργών και της αλληλεγγύης. Διάλεξαν το Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης, επειδή έχει ήδη εμπειρία από μια προηγούμενη απεργία πείνας και επειδή υπάρχουν μέλη του που μιλούν και την ελληνική και την αραβική γλώσσα, γεγονός που θα διευκόλυνε την επικοινωνία.

Η αρχή της ετοιμασίας

Οι ετοιμασίες γι' αυτήν την απεργία ξεκίνησαν με δυο στάδια. Πρώτο στάδιο ήταν η ηθική και οργανωτική προετοιμασία των απεργών, μέσω εβδομαδιαίων συνελεύσεων. Δεύτερο στάδιο ήταν η εξασφάλιση της συμπαράστασης στην απεργία πείνας. Οι μετανάστες κατέβαλαν μεγάλη προσπάθεια και μπόρεσαν να μαζέψουν ένα μεγάλο ποσό, που ήταν αρκετό για να καλύψει όλα τα έξοδα που χρειάζονταν για την επικοινωνία τους με φορείς που θα συμπαραστέκονταν στην απεργία τους. Αυτό το ποσό ήταν γύρω στις 28.000 ευρώ.

Οι συνελεύσεις συνεχίστηκαν για να παρθούν κάποιες αποφάσεις. Υπήρξαν πολλές συγκρούσεις, αναγκαίες για να προσπερασθούν κάποια προβλήματα που θα μείωναν το ηθικό των συμμετεχόντων στην απεργία και που η μη λύση τους θα αποτελούσε αιτία διάσπασης στο μέλλον. Μετά από αρκετές συνελεύ-

σεις με τις οργανώσεις που ανακοίνωσαν την αλληλεγγύη τους, ορίστηκε ο χρόνος και ο τόπος για την απεργία πείνας.

Ετοιμαστήκαμε όλοι και ξεκινήσαμε με τα λεωφορεία για το λιμάνι των Χανίων, ελπίζοντας ότι η νίκη είναι κοντά. Το καράβι σάλπαρε κι απάνω του βρίσκονταν 250 άτομα που άφησαν τις δουλειές και τα σπίτια τους, με στόχο τη νίκη του αγώνα. Συγκινητική ήταν η στιγμή του αποχαιρετισμού από τους αλληλέγγυους. Τα συνθήματα που φωνάζαμε όλοι μαζί ανέβασαν το ηθικό και μας έκαναν να συγκεντρωθούμε στο στόχο μας. Αυτές τις συγκινητικές στιγμές, κανένας μας δεν σκέφτηκε γιατί ήταν υποχρεωτικό να γραφτούν τα πραγματικά ονόματα και τα αληθινά στοιχεία του κάθε απεργού επάνω στο εισιτήριο. Αυτό που μας απασχολούσε ήταν να ξεπεράσουμε το πρώτο εμπόδιο και να φτάσουμε στο λιμάνι του Πειραιά, χωρίς προβλήματα και χωρίς καμιά σύγκρουση με την Αστυνομία. Πέρασαμε το πρώτο εμπόδιο με επιτυχία. Ο λόγος ήταν ο μεγάλος αριθμός αλληλέγγυων που απετέλεσε την πρώτη ασπίδα για οποιαδήποτε σύγκρουση με την Αστυνομία.

Η άφιξη στον Πειραιά

Μετά από την άφιξή μας στον Πειραιά, κατευθυνθήκαμε προς το μέρος που θα γινόταν η απεργία, που ήταν η Νομική Σχολή. Ήταν Κυριακή 23 του Γενάρη, δυο μέρες πριν την ημερομηνία που θα ξεκινούσε η απεργία. Μοιραστήκαμε σε δωμάτια. Δε μας ενδιέφερε πώς μοιραστήκαμε. Στόχος μας ήταν η μέρα έναρξης της απεργίας πείνας, που ήταν για μας μέρα νίκης.

Τα γεγονότα της Νομικής

Την επόμενη μέρα και κάτω από την πίεση των ΜΜΕ και το θόρυβο που έγινε γύρω από το γεγονός της άφιξής μας στη Νομική, η ελληνική κυβέρνηση μας ζήτησε συνάντηση πριν ξεκινήσει η απεργία. Η συνάντηση έγινε με το γενικό γραμματέα του υπουργείου Εσωτερικών Ανδρέα Τάκη και δύο μέλη του ΦΜΚ. Μετά απ' αυτή τη συνάντηση, οι απεργοί πίστεψαν ότι η λύση είναι κοντά. Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι το ΦΜΚ, μέ-

σω του Α-Χ, ανακοίνωνε πάντα στις συνελεύσεις ότι η απεργία δε θα ξεπεράσει τις 25 ημέρες και ότι σ' αυτό το διάστημα θα υλοποιηθούν τα αιτήματά της. Στη συνάντηση ο γ.γ. του υπουργείου Εσωτερικών είτε ότι υπάρχει μια προσέγγιση για το πρόβλημα της μετανάστευσης, αλλά για τους 300 (στην πραγματικότητα 282) απεργούς δεν υπάρχει λύση.

Μετά από δυο μέρες σ' αυτό που ονομάζουμε «περίοδος της Νομικής» και με όλο το θόρυβο των ΜΜΕ γύρω από το άσυλο, την Πέμπτη ήρθε ο πρύτανης του πανεπιστημίου και μας ζήτησε να αδειάσουμε τη Νομική. Αμέσως μετά την αναχώρησή του, ήρθαν οι αστυνομικοί και κύκλωσαν το κτίριο της Νομικής, σαν να ήταν συμφωνημένο από πριν. Ξεκίνησαν διαπραγματεύσεις, στη διάρκεια των οποίων φάνηκε ποιοι είναι οι αγωνιστές και ποιοι σοκαρίστηκαν και φοβήθηκαν. Κάποιοι το έβαλαν στα πόδια, κάποιοι «αρρώστησαν» και κάποιοι είπαν ότι θα μπουν κι αυτοί στην απεργία πείνας. Οσο για τους απεργούς, αυτοί αποφάσισαν να συνεχίσουν τον αγώνα.

Σ' αυτήν την κρίσιμη φάση, οι απεργοί πήραν τη δύσκολη απόφαση, ότι στόχος δεν είναι το κράτημα της Νομικής, αλλά η συνέχιση της απεργίας με τους απεργούς ενωμένους. Βγήκαμε από τη Νομική με ψηλά το κεφάλι, περικυκλωμένοι από τους αστυνομικούς, οι οποίοι ήταν αποφασισμένοι να μας πετάξουν έξω από τη Νομική με οποιονδήποτε τρόπο. Το ίδιο βράδυ καταλαβάμε ότι οι αλληλέγγυοι δε στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων. Ήταν λίγοι αυτοί που ήταν μαζί μας όταν βγήκαμε έξω. Οι περισσότεροι ήταν απόντες, με τη δικαιολογία ότι εμπόδιό τους ήταν οι αστυνομικοί που δεν τους άφησαν να φτάσουν σε μας!

Από τη Νομική στην Υπατία

Ξεκινήσαμε από τη Νομική τις πρώτες πρωινές ώρες, χωρίς να ξέρουμε που μας οδηγούν. Κάποιοι αλληλέγγυοι που πήγαν και είδαν το μέρος, «βίλα Υπατία», μας ανακοίνωσαν ότι το κτίριο είναι κατάλληλο για την απεργία. Δεν ξέρω γιατί, αλλά πάντα κάποιοι πολιτικοί γεμίζουν τη γλώσσα τους με ψέματα. Όταν φτάσαμε, ξαφνιαστήκαμε, γιατί το κτίριο δεν

μπορούσε να χωρέσει το σύνολο των απεργών. Γι' αυτό στήθηκαν σκηνές, σαν να είμαστε επιζώντες από σεισμό. Η Υπατία δεν ήταν κατάλληλη για την απεργία, όμως αντέξαμε αυτή την κατάσταση.

Από την άλλη, η αλληλεγγύη ολοένα δυνάμωνε. Αυτό που έβγαине προς τα έξω ήταν η αποφασιστικότητά μας για τη νίκη, χωρίς να κάνουμε ούτε ένα βήμα πίσω. Αυτό φόβισε την κυβέρνηση και γι' αυτό έστειλε αντιπροσώπους της να ετοιμάσουν δεύτερη συνάντηση με τον γ.γ. του υπουργείου Εσωτερικών. Εγιναν πολλές πολύωρες συναντήσεις με τον ταχυδρόμο του γ.γ. του υπουργείου Εσωτερικών, χωρίς να μας γίνεται γνωστό τι συζητιέται σ' αυτές.

Γιατί έκρυβαν την αλήθεια;

Μετά τη δεύτερη συνάντηση, παρ' όλο το σκοτάδι που τη σκέπαζε, μας μετέφεραν την εικόνα ότι η νίκη είναι κοντά. Εκεί τους οδήγησε το θράσος τους να μας κρύβουν και να αλλοιώνουν αλήθειες.

Δύο φορές ήρθαν κάποιοι αντιπρόσωποι του υπουργείου Υγείας για να εξετάσουν την ψυχολογική και σωματική υγεία των απεργών πείνας, αλλά δεν έγιναν δεκτοί, παρόλο που επέμεναν να μπουν στο χώρο της Υπατίας. Την επόμενη μέρα, ο υπουργός Υγείας Α. Λοβέρδος συνέχισε την πολιτική της κυβέρνησης για τη λήξη της απεργίας, λέγοντας ένα μεγάλο ψέμα: ότι η γρίπη των χοίρων έχει μολύνει τους απεργούς και ότι η Υπατία αποτελεί κίνδυνο για την υγεία των ανθρώπων που ζουν στη γύρω περιοχή. Γι' αυτό πρέπει η απεργία πείνας να τελειώσει το συντομότερο δυνατό.

Την 26η μέρα της απεργίας πείνας, μετά απο τηλεφωνήματα που έγιναν με απόλυτη μυστικότητα, κάποιος που νόμιζαμε ότι ήταν ένας από εμάς έριξε τη «βόμβα». Η «βόμβα» εξερράγη γύρω στις 10 το πρωί.

«Ξυπνήστε, νικήσαμε!»

Ενώ κοιμόμασταν όλοι, ήρθε ο ακατονόμαστος «Α-Χ» και μας ξυπνάει φωνάζοντας: «Σηκωθείτε, νικήσαμε!». Ξυπνήσαμε όλοι χαρούμενοι ανταλλάσσοντας συγχαρητήρια μεταξύ μας

για τη νίκη. Ακολούθησε μια συνάντηση με την υπουργό Άννα Νταλάρα, χωρίς να είναι παρόντες οι απεργοί πείνας, κάτι που δεν ήταν τυχαίο. Αυτό μας έδωσε την αίσθηση ότι κάτι μαγειρεύεται πίσω από τις πλάτες μας. Μεταξύ των απεργών, που ήταν απόντες από αυτή τη συνάντηση, το μόνο που δημιουργήθηκε ήταν αντιθέσεις και διαφορετικές ερμηνείες, διότι δεν καταλάβαιναν όλοι αν μετά τη συνάντηση με τη Νταλάρα η διαφαινόμενη λύση ήταν χειρότερη από το αναμενόμενο και από τα αιτήματα της απεργίας. Ήταν αυτό νίκη;

Η πρόταση που μας μετέφεραν και που ήθελαν να μας περάσουν ήταν η εξής: μία κάρτα για έξι μήνες που ν' ανανεώνεται για άλλους έξι μήνες. Το μόνο σίγουρο είναι ότι απορρίφθηκε από τους ίδιους τους απεργούς πείνας, που είπαν ότι δεν θέλουν μεσοβέζικες λύσεις, αλλά είναι αποφασισμένοι να φτάσουν στο στόχο που έβαλαν πριν από έξι μήνες, πριν δηλαδή ξεκινήσει η απεργία πείνας.

Τίποτα λιγότερο από άδεια παραμονής

Την 28η μέρα απεργίας πείνας, οι απεργοί ανακοίνωσαν μια καθαρή απόφαση για ν' απαντήσουν στη λύση που προτάθηκε από την κυβέρνηση. Δήλωσαν ότι η πρόταση της κυβέρνησης είναι απαράδεκτη και δεν τη δέχονται ούτε σαν βάση διαλόγου. Σ' αυτό το κείμενο συνόψισαν τα αιτήματά τους σε έξι σημεία. Απ' αυτά το κύριο ήταν η άδεια παραμονής και τίποτ' άλλο εκτός αυτής.

Την Πέμπτη, 24 Φεβρουαρίου, δηλαδή την 31η μέρα της απεργίας πείνας, ο υπουργός Εσωτερικών Γ. Ραγκούσης δήλωσε με σκληρό τρόπο ότι αποκλείει κάθε περίπτωση να δοθεί άδεια παραμονής στους απεργούς. Αυτή η δήλωση ήταν στο πλαίσιο του ψυχολογικού πολέμου που έκανε η κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της απεργίας.

Αυτό δεν άλλαξε καθόλου την αγωνιστικότητα και την αποφασιστικότητα των 282 απεργών. Αντίθετα, έδειξε ότι διασπάστηκαν οι αλληλέγγυοι και μια ομάδα απ' αυτούς έγινε η φωνή της κυβέρνησης στην απεργία. Την ίδια μέρα, αυτή τη φορά το βράδυ, ο «Μ-Χ» έκανε μια βόλτα ανάμεσα σε όλους τους απεργούς θέλοντας να πάρει τη συναίνεσή τους για να ζητήσει συνάντηση με την κυβέρνηση, σαν να ήμασταν ζητιάνοι, ξεχνώντας ότι όλη η πίεση ήταν πάνω στην κυβέρνηση και όχι στους απεργούς. Φυσικά, οι απεργοί απέρριψαν την πρόταση να ζητιανέψουν συνάντηση με την κυβέρνηση, επειδή πίστευαν ακράδαντα ότι η μεγαλύτερη πίεση είναι η απεργία πείνας και είναι αυτή που θα βάλει τη μύτη της κυβέρνησης στο χώμα και θα φέρει αποτελέσματα.

Την ίδια περίοδο άρχισαν να κυκλοφορούν φήμες και ψέματα που ακούγονταν εδώ και εκεί. Αυτοί που διακινούσαν τις φήμες μετέτρεψαν σε αλήθεια τη δική τους θέληση; Μπορεί... Μήπως ήταν η πραγματική αλήθεια; Μπορεί...

Τη Δευτέρα 28 Φλεβάρη, 35η μέρα απεργίας, βγήκαν βρόμικες φήμες που έλεγαν ότι υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός απεργών που θα αποχωρήσουν από τον αγώνα αν δε φτάσουμε σε λύση μέχρι την επόμενη Παρασκευή. Αυτό ειπώθηκε στη συνέ-

...τα γεγονότα πίσω από τις κάμερες

λευση των αλληλέγγυων. Στόχος της φήμης αυτής ήταν να πάρουμε ό,τι μπορούμε να πάρουμε πριν φτάσει η Παρασκευή.

Στην πραγματικότητα, αυτή δεν ήταν παρά μια καινούργια πίεση για να αποδεχτούν οι απεργοί την προηγούμενη πρόταση, που την είχαν ήδη απορρίψει, με το σκεπτικό ότι αν αποχωρήσουν κάποιοι από την απεργία, αυτή θα εκφυλιστεί. Για άλλη μια φορά, οι απεργοί τούς διέψευσαν και η απεργία συνεχίστηκε, γιατί οι απεργοί έβαλαν τις ζωές τους σε κίνδυνο για να υλοποιηθούν τα αιτήματά τους.

Κατηγορηματική απόρριψη της υποχώρησης

Το εκπληκτικό είναι ότι η απεργία συνεχίστηκε, παρ' όλα τα ψέματα που είχαν πει, που δείχνουν ότι το σκηνικό ήταν φτιαγμένο για να συμβιβαστούν με λειψές λύσεις. Οι 282 απεργοί συνέχισαν τον αγώνα τους. Ομως, αυτό που δεν μπορούσε να κάνει η κυβέρνηση το έκαναν αυτοί που την ακολουθούσαν, με τα πολλά ψέματα που έλεγαν στους απεργούς για να τους διασπάσουν. Και το κατάφεραν. Παρολαυτά, μια εβδομάδα πριν τη λήξη της απεργίας, οι απεργοί πείνας ανακοινώσαμε ότι δεν υποχωρούμε με τίποτα αλλά παραμένουμε στη θέση μας. Το μόνο αίτημά μας είναι η άδεια παραμονής και γι' αυτό είμαστε έτοιμοι να φτάσουμε μέχρι το τέλος, δηλαδή μέχρι το θάνατο. Αναρωτιέμαι, πώς μετά αυτοί οι αγωνιστές, που ήταν αποφασισμένοι, δέχτηκαν στο τέλος τις λειψές λύσεις;

Ουτε χιόνι ούτε σεισμός θα μας κάνει να αποχωρήσουμε

Παρασκευή, 4 Μάρτη, 39η μέρα της απεργίας, η κυβέρνηση προσπάθησε να στείλει όλους τους απεργούς στα νοσοκομεία. Το επιχείρημά της ήταν οι κακές καιρικές συνθήκες, δηλαδή η αλλαγή του καιρού από Δευτέρα, που αναμενόταν να πέσει χιόνι, γεγονός που θα είχε δυσμενείς συνέπειες στην υγεία των απεργών.

Οι απεργοί ήταν κάθετοι και απέρριψαν την προσπάθεια. Ειδικά αυτοί που έμεναν στις σκηνές ανακοίνωσαν ξεκάθαρα ότι ούτε οι καιρικές συνθήκες δε θα αποτελέσουν εμπόδιο στο δρόμο τους και με μια φωνή άρχισαν να φωνάζουν ένα σύνθημα: «Μένουμε και συνεχίζουμε, ακόμα κι αν χτυπήσει σεισμός».

Την ίδια μέρα, δηλαδή Παρασκευή 4 Μαρτίου, έγινε συνάντηση με την κυβέρνηση, στην οποία ήταν παρόντες όλοι οι εμπλεκόμενοι, εκτός από τον υπουργό Προστασίας του Πολίτη, που αντιπροσωπευόταν από τον γενικό γραμματέα του υπουργείου, τον Αμοιριδη. Αυτή τη φορά η κυβέρνηση πρότεινε μία κάρτα που λέγεται «κάρτα ανοχής» και που σύμφωνα με τα λεγόμενά τους -χωρίς να ντραπούν- διασφαλίζει όλα τα δικαιώματα εκτός από το δικαίωμα ταξιδιού. Μετά από την αποφασιστικότητα των απεργών να αποκτήσουν και αυτό το δικαίωμα, οι υπουργοί ζήτησαν να αποχωρήσουν για να συσχεφτούν. Την ίδια μέρα, ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, που ήταν απών από τη συνάντηση, δήλωσε από το βήμα της Βουλής, ότι υπάρ-

χουν σίγουρες πληροφορίες ότι η απεργία πείνας θα σταματήσει στο τέλος της βδομάδας. Από πού το ήξερε; Και πώς ήταν σίγουρος;

Κυριακή 6 Μαρτίου, 41η μέρα της απεργίας, χτυπά το τηλέφωνο του άλλου ακατονόμαστου, «Μ-Χ», που άκουσε άλλη πρόταση, από τον Αλεξάκη, σύμβουλο της υπουργού Άννας Ντολάρρα. Αυτή η πρόταση έλεγε να αποδεχτούμε την πρόταση της κυβέρνησης, δηλαδή κάρτα για έξι μήνες που θα ανανεώνεται για άλλους έξι μήνες, και στη συνέχεια θα μπορέσουν οι 282 απεργοί να αποκτήσουν άδεια παραμονής, χωρίς να το ανακοινώσει κανένας αρμόδιος, δηλαδή κάτω από το τραπέζι. Το επιχείρημά τους ήταν ότι η ανακοίνωση για χορήγηση αδειών παραμονής θα έχει αρνητικό αντίκτυπο στην κοινωνία και μπορεί να οδηγήσει ακόμα και σε πτώση της κυβέρνησης.

Σ' αυτό το σημείο, πρέπει να διευκρινίσουμε ότι κάθε αίτημα που κερδίζεται πρέπει να ανακοινώνεται δημόσια, γιατί αυτή είναι η μοναδική εγγύηση ότι θα γίνει πράξη.

Αυτό που προξενεί γέλιο, είναι ότι εκείνος που εδώ και έξι μήνες, πριν αρχίσει η απεργία πείνας, δήλωνε συνεχώς ότι θα πάρουμε άδεια παραμονής, γιατί αυτό είναι δικαίωμά μας, τώρα ξαφνικά άλλαξε γνώμη και από υποστηρικτής των απεργιών πείνας έγινε ανοιχτός υπερασπιστής της κυβέρνησης, εκφράζοντας και φόβο μην πέσει η κυβέρνηση, λες και ήταν ένας από τους υπουργούς της. Αυτό κι αν είναι αντιφατικό. Υπάρχουν και άλλοι που προσπάθησαν παρασκηνιακά να πείσουν κάποιους απεργούς να αποδεχτούν αυτή τη βρόμικη πρόταση. Το να βάζεις το χέρι σου στη φωτιά δεν είναι σαν να βάζεις το χέρι σου στον πάγο. Οι απεργοί είναι αυτοί που έβαλαν τη ζωή τους σε κίνδυνο και κανείς άλλος. Το αίτημά τους ήταν μόνο άδεια παραμονής, γι' αυτό, για άλλη μια φορά, απέρριψαν αυτή την πρόταση, επειδή δεν περιλάμβανε καμιά εγγύηση, και συμφώνησαν ότι θα επιμείνουν αποφασιστικά στο βασικό τους αίτημα και ότι καμιά πρόταση δε θα γίνει δεκτή, αν δεν εξασφαλίζει την άδεια παραμονής.

Ψεύτικες απειλές

Σε μια προσπάθεια να «υποβιβαστεί» τα δίκαια αιτήματά μας, ένας

από αυτούς που παρίστανε ότι μας ενισχύει μέχρι το τέλος, μας ανακοίνωσε ξεδιάντροπα, ότι στην περίπτωση που δε δεχτούμε αυτή τη λύση, η κυβέρνηση θα ετοιμάσει δύο στρατιωτικά αεροπλάνα για να μας στείλει πίσω στις πατρίδες μας! Για λογαριασμό ποιων καλλιεργήθηκε αυτός ο φόβος και ασκήθηκε αυτή η πίεση πάνω στους απεργούς, για να τους οδηγήσουν στις λειψές λύσεις; Ήταν αυτό προς το συμφέρον της απεργίας ή προς το συμφέρον της κυβέρνησης;

Σκεφθείτε ότι κάθε φορά που η κυβέρνηση υποχωρούσε, μετά από την πίεση από την πλευρά μας και φαινόταν ότι η νίκη είναι κοντά, ξαφνικά εμφανιζόταν μια «κυβέρνηση» ανάμεσά μας, που μας πίεζε να αποδεχτούμε τις προτάσεις της κυβέρνησης, που στόχο είχαν τη λήξη της απεργίας πείνας. Θυμάμαι τη συνέντευξη των απεργών, στην οποία ανάμεσά μας ήταν ο πρόεδρος αυτής της «κυβέρνησης» και μας παρακαλούσε να δεχτούμε τις προτάσεις των εταίρων. Ελεγε επί λέξει: «Ας δεχτούμε αυτή την κάρτα και μετά βλέπουμε, τουλάχιστον να βάλουμε κάτι στην τσέπη μας!»

Την ίδια στιγμή, ο υπουργός Προ Πολιτών δήλωνε ότι σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να εκκενώσει την Υπατία, γιατί είναι ιδιωτικός χώρος, και ότι ο μόνος που μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο είναι ο ιδιοκτήτης της βίλας. Ετσι ξεπεράσαμε το πρόβλημα των δεκαπέντε ημερών που ήταν συμφωνημένο για να βγούμε από την Υπατία. Αυτή η απεργία δημιούργησε και κάτι σαν θαύμα. Ήταν η δήλωση του προέδρου του ΛΑΟΣ, Καρατζαφέρη, που ήταν πάντα υπέρ της απέλασης των μεταναστών, όμως αυτή τη φορά ζήτησε να βρεθεί λύση για να μη θρηνησουμε θύματα, γεγονός που θα έριχνε την ευθύνη πάνω σ' όλους τους πολιτικούς.

Οι υποτακτικοί της κυβέρνησης υλοποίησαν αυτό που δεν κατάφερε η ίδια

Τη Δευτέρα 7 Μαρτίου, 42η μέρα της απεργίας πείνας, ήρθε ο γενικός γραμματέας των νοσοκομείων της Αθήνας Άρης Μουσιώνης για να υλοποιήσει απόφαση του υπουργού

Υγείας για μεταφορά όλων των απεργών στα νοσοκομεία, εξαιτίας των κακών καιρικών συνθηκών και της κακής κατάστασης της υγείας τους. Προσέξτε, για μια ακόμη φορά η κυβέρνηση προσπαθεί να τελειώσει την απεργία και ο τρόπος αυτή τη φορά ήταν να σκορπίσει τους απεργούς στα νοσοκομεία. Την ίδια στιγμή να κλείσει η Υπατία και να παραδοθεί στον ιδιοκτήτη και μετά από λίγο καιρό περιθάλψης να βρεθούν οι απεργοί στο δρόμο.

Βέβαια, οι απεργοί πείνας με αποφασιστικότητα απέρριψαν τη μεταφορά τους στα νοσοκομεία, απορρίπτοντας ταυτόχρονα και την πρόταση της κυβέρνησης. Την ίδια μέρα το βράδυ και μετά απ' αυτή την απόρριψη, ο ίδιος ο Μουσιώνης δήλωσε ότι σέβεται την επιθυμία των απεργών. Σε δημοσιογραφική συνέντευξη από την Υπατία δήλωσε ότι δεν υπάρχει περίπτωση κανένας να υποχρεώσει τους απεργούς να πάνε στα νοσοκομεία και ακόμη ότι ο κρατικός μηχανισμός είναι έτοιμος για να παράσχει βοήθεια όποτε χρειαστεί.

Ταυτόχρονα, όμως, οι άλλοι, με τη βοήθεια και των αλληλέγγυων γιατρών, άρχισαν να στέλνουν τους απεργούς τον έναν μετά τον άλλον στα νοσοκομεία. Ακόμη και αυτούς που ήταν σε καλή κατάσταση, ενώ για να μας πείσουν μας έλεγαν ότι αυτοί είναι ο μόνος τρόπος για να πιέσουμε την κυβέρνηση. Στην πραγματικότητα, αυτό δεν ήταν παρά υλοποίηση της γραμμής της κυβέρνησης. Το πιο προκλητικό ήταν ότι άφησαν τους απεργούς στα νοσοκομεία να πίνουν τσάι και στη συνέχεια και τους υπόλοιπους απεργούς που έμειναν στην Υπατία, ενώ γνώριζαν πολύ καλά ότι στις 8 Φεβρουαρίου, την 15η μέρα της απεργίας πείνας, σε συνέντευξή τους οι απεργοί είχαν αποφασίσει να κόψουν το τσάι. Αυτό δεν δημιουργεί πολλά ερωτηματικά;

Βρόμικα παιχνίδια στο όνομα των απεργών

Δuo μέρες πριν τη λήξη της απεργίας, οι 282 απεργοί, παρά την πίεση που ασκούσαν πάνω τους, εξέδωσαν μια ανακοίνωση, η οποία ανέφερε ότι το πρώτο και βασικό αίτημά τους είναι η άδεια παραμονής και

υπάρχουν και δευτερεύοντα αιτήματα. Σ' αυτή την ανακοίνωση προστέθηκαν και κάποια άλλα αιτήματα, τα οποία αναφέρθηκε ότι προέρχονται από τους απεργούς στη Θεσσαλονίκη. Ενα από αυτά τα αιτήματα αναφερόταν στο νόμο που ορίζει τις διάφορες κατηγορίες άδειας παραμονής και στον τρόπο που μπορεί κανείς να την αποκτήσει.

Αυτό ήταν γελοίο. Από πού κι ως πού οι απεργοί στη Θεσσαλονίκη γνωρίζουν τους νόμους και έχουν άποψη για τις διάφορες ρυθμίσεις τους; Ποιος ξέρει, ίσως έγιναν δικηγόροι! Βέβαια, κανένα από τα αιτήματα που προστέθηκαν στην ανακοίνωση δεν υλοποιήθηκε τελικά. Αυτό που μας προκάλεσε εντύπωση είναι ότι η αναφορά στο νόμο που προστέθηκε στην ανακοίνωση δεν ήταν σαφής, γιατί δεν όριζε το άρθρο με το οποίο ζητούσαμε άδεια παραμονής όπως όλοι οι μετανάστες. Στον ίδιο νόμο υπάρχουν δύο άρθρα. Το πρώτο δίνει άδεια παραμονής και δικαίωμα ανανέωσης για ανθρωπιστικούς λόγους, όμως το δεύτερο άρθρο μας βάζει σ' ένα καθεστώς που δεν δίνει τη δυνατότητα ανανέωσης της άδειας παραμονής. Δεν ήταν λογικό στην αναφορά στο νόμο να διευκρινίζεται το άρθρο για να μην υπάρχουν εμπλοκές; Οι δικηγόροι δεν είναι χαζοί ώστε να πέφτουν σε τέτοια λάθη.

Οι απεργοί είπαν στην ανακοίνωσή τους ότι ο στόχος παραμένει ίδιος και συνεχώς δήλωναν στους εκπροσώπους τους και στους αλληλέγγυους ότι ή θα υλοποιηθούν τα αιτήματά τους ή να ετοιμάσουν 300 φέρετρα, δείχνοντας έτσι ότι συνεχίζουν την απεργία τους μέχρι να υλοποιηθούν τα αιτήματά τους, αλλιώς θα πεθάνουν. Οι αντιπρόσωποι των απεργών δεν υλοποίησαν την απόφαση. Δεν θα ήταν ήταν καλύτερα γι' αυτούς να ετοιμάσουν 300 φέρετρα για να κρύψουν την ντροπή και τα ψέματά τους;

Η μέρα της τελικής πτώσης

Μια νύχτα, που το κρύο ήταν πολύ έντονο, η Υπατία έμεινε άδεια από όλους τους φρουρούς του Φόρουμ. Ήταν οργανωμένο;

Τρίτη 8 Μάρτη, 43η ημέρα της απεργίας πείνας. Από το πρωί ακούγονταν φήμες ανάμεσα στους απεργούς ότι 35 περίπου απεργοί πείνας πέρασαν όλη τη νύχτα έξω από την Υπατία. Κανένας δεν μπορεί να είναι σίγουρος αν κάποιοι πράγματι το έκαναν, επειδή η Υπατία ήταν άδεια (σ.μ. επειδή έλειπε η περιφρούρηση του ΦΜΚ). Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι αποκλείεται να ήταν τόσο πολλοί. Αυτό ήταν ψέμα, που θα φανερωνόταν αργότερα. Οι φήμες συνεχίστηκαν κι αυτό οδήγησε στη διάσπαση.

Μέσα σ' όλα αυτά, το ΦΜΚ ζήτησε να γίνει συνάντηση της επιτροπής των απεργών. Σ' αυτή τη συνάντηση ήταν παρόντες οι εκπρόσωποι όλων των ομάδων των απεργών, συν δύο άτομα που δεν ήταν στην επιτροπή (Ρασίντ και Χασάν). Ήταν παρόντες αυτοί που θα αποφάσιζαν στη θέση των 282 απεργών. Το μόνο σίγουρο είναι ότι οι απεργοί ήταν απόντες, παρ' όλο που οι μόντοι που έπρεπε να παίρνουν αποφάσεις ήταν αυτοί.

Το διπλό μαγειρείο

Η επιτροπή, με τα 8 της μέλη, πήγε με τη συνοδεία 2 μελών του ΦΜΚ σε ένα από τα διπλά καφέ, το «Rockwood». Από την πρώτη στιγμή, ήταν έντονη η μυρωδιά του φαγητού. Στο ίδιο καφέ ήταν ο εκπρόσωπος της αλληλεγγύης Ν-Γ μαζί με κάποιους δικούς του. Εκεί βέβαια δεν ήταν ως αλληλέγγυος, γιατί η συνάντηση ήταν αποκλειστικά για τους απεργούς.

Η συζήτηση ξεκίνησε με το θέμα των 35 ατόμων που υποτίθεται ότι έφυγαν τη νύχτα από την Υπατία. Το μεγάλο ψέμα που ειπώθηκε ήταν ότι η κυβέρνηση γνώριζε αυτό το θέμα κι ότι μέχρι αύριο θα έλγχε η απεργία. Αναρωτιέμαι: αν αυτό ήταν σίγουρο, η κυβέρνηση θα έστελνε 4 υπουργούς; Αυτή η πίεση που ασκήθηκε στην επιτροπή είχε σκοπό να την προετοιμάσει γι' αυτό που θα ερχόταν μετά, κατά τη διάρκεια αυτής της συνάντησης. Ο Ν-Γ, που έγινε ο ταχυδρόμος της κυβέρνησης, ανακοίνωσε μία πρόταση που μόλις την είχε ακούσει στο πλέρωμο, που ήταν κάρτα ανοχής που εξασφαλίζει το δικαίωμα ταξιδιού και την ανανέωσή της επ' αόριστον και η 12ετία θα γίνει 5ετία (σ.σ. για δυνατότητα άδειας παραμονής για εξαιρετικούς λόγους).

Η πλειοψηφία της επιτροπής, όταν άκουσε αυτό το νέο, δέχτηκε την πρόταση. Ο λόγος ήταν ότι έχουν αποδείξεις που δείχνουν ότι βρίσκονται στην Ελλάδα περισσότερα από πέντε χρόνια. Ομως, η πλειοψηφία των απεργών δεν έχει τέτοιες αποδείξεις. Γι' αυτό ήταν λάθος η συνάντηση της επιτροπής και όχι του συνόλου των απεργών. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του ταχυδρόμου, την πρόταση αυτή την έλαβε από τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ. Ένας απ' τους αλληλέγγυους που ήταν στην συνέλευση πίεσε να συμβιβαστούμε μ' αυτή τη λύση και να τη δεχτούμε. Μ' αυτό τον τρόπο θα μειωθεί η 12ετία σε 5ετία και θα ζητήσουμε την πίεση των αλληλέγγυων ώστε να βρεθεί τρόπος για ν' αποδείξουν όλοι οι απεργοί ότι έχουν ήδη 5 χρόνια στην Ελλάδα, γεγονός που θα τους οδηγήσει κατευθείαν στην άδεια παραμονής. Δεν είναι αυτό για γέλια και για κλάματα ταυτόχρονα;

Μετά απ' αυτό, έγινε μια συνέλευση απεργών, που το ηθικό τους ήταν εμφανώς πεσμένο, μετά τις φήμες που είχαν προηγηθεί. Με όλ' αυτά, οι απεργοί δέχτηκαν την πρόταση της κυβέρνησης. Η κυβέρνηση και οι βοηθοί της νίκησαν.

Κατάπιε το δόλωμα

Όπως είπε ο ταχυδρόμος Ν-Γ και άλλοι, η κυβέρνηση για να συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις έβγαλε έναν όρο. Αυτός ο όρος ήταν να διαπραγματευτεί για κάρτα ανοχής και μόνο. Μ' αυτόν τον τρόπο θέλησαν να μας απομακρύνουν από το κύριο αίτημά μας που ήταν η άδεια παραμονής. Οι απεργοί έπεσαν στην παγίδα και άρχισαν οι διαπραγματεύσεις για μια κάρτα ανοχής, μετά από 44 μέρες απεργίας πείνας. Μία κάρτα που μπορούσε οποιοσδήποτε μετανάστης να την αποκτήσει και μάλιστα χωρίς να μπει στη διαδικασία να κάνει απεργία πείνας.

Εδώ τίθεται ένα ερώτημα. Ποιος ήταν ο ρόλος των πολιτικών και των δικηγόρων που ήταν ανάμεσα στους αλληλέγγυους;

Οι απεργοί δέχτηκαν την κλήση της κυβέρνησης για διαπραγματεύσεις, απλά για ν' ακούσουν από την ίδια την πρόταση και όχι απ' αυτούς που τη μετέφεραν απ' το τηλέφωνο. Πριν τη συνάντηση, ο Α-Χ ξεκίνησε να γράφει το κείμενο της δήλωσης που θα έκανε μετά τη συνάντηση, σαν να ήταν βέβαιος για το αποτέλεσμα της, με το οποίο θα τελείωνε η απεργία. Σα να ήταν αυτή η συνάντηση μια παράσταση. Αυτό μας κάνει να αναρωτηθούμε, πώς ήξερε ο Α-Χ τ' αποτελέσματα της συνάντησης πριν ακόμα γίνει; Από την άλλη, αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο, αν συγκεντρωθούμε λίγο σε αυτά που γράψαμε παραπάνω, στο σύνολο των γεγονότων.

Τέλειωσε το παιχνίδι, έπεσαν οι μάσκες

Ηρθε η ώρα της συνάντησης. Η αντιπροσωπεία των απεργών, των αλληλέγγυων και του Φόρουμ συν δύο δικηγόροι κατευθύνθηκε στο χώρο της συνάντησης, όπως είχε κανονιστεί, και από την άλλη πλευρά αντιπρόσωποι της κυβέρνησης ήταν 4 υπουργοί: Εσωτερικών, Προ Πο, Υγείας και Μετανάστευσης. Τότε θυμήθηκα αυτό που είχε πει ένα από τα μέλη του Φόρουμ, απ' αυτούς που ήταν παρόντες στο καφέ, που δήλωσε ότι η κυβέρνηση γνωρίζει το θέμα των 35 που βγήκαν από την Υπατία και γύρισαν την ίδια βραδιά, κάτι το οποίο ήταν ψέμα. Αν τα λεγόμενά του ήταν αλήθεια, η κυβέρνηση δε θα ήταν παρούσα μ' αυτό το κλιμάκιο στη συνάντηση.

Οι αλήθειες ξαφνικά άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια, όπως και

τα ψέματα που υιοθέτησαν κάποιοι, που ξέχασαν τον αγώνα και κατήχθησαν όλες τις δυνάμεις τους στην άσκηση πίεσης πάνω στους απεργούς. Πίεσης που στόχο είχε να δεχτούν οι απεργοί αυτό που είναι πίσω από το αίτημά τους, που δεν ήταν παρά μόνο η άδεια παραμονής. Βιάζονταν να βγάλουν τους απεργούς από την Υπατία, κάτι που αποτελούσε πάντα το στόχο της κυβέρνησης.

Σ' αυτή τη συνάντηση, όπως και σε όλες τις προηγούμενες, η κυβέρνηση ήταν φοβισμένη. Στα πρόσωπα των υπουργών ήταν φανερός ο εκνευρισμός. Αυτό μας δείχνει ότι αν παραμέναμε για λίγο ακόμα στις θέσεις μας, θα βγαίναμε νικητές. Οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν. Η συνάντηση διήρκεσε για λίγο και καταλήξαμε όλοι μαζί σε μια προφορική συμφωνία. Αυτό που έλεπε ήταν να συμφωνήσουν οι υπόλοιποι απεργοί και για να τελειώσει ο υπουργός Εσωτερικών το θέμα ζήτησε να έχει τη γνώμη του εκπροσώπου των απεργών.

Το ίδιο έγινε και με τους εκπροσώπους της αλληλεγγύης που ήταν παρόντες στη συνάντηση. Αυτοί είχαν το νου τους μόνο στο πώς θα υλοποιήσουν τη συμφωνία, χωρίς να πάρουν τη γνώμη των απεργών. Ευτυχώς, ένας από τους αντιπροσώπους των απεργών αντιτάχθηκε σ' αυτό, λέγοντας ότι αυτό είναι μόνο πρόταση κι εμείς είμαστε μόνο οι αντιπρόσωποι των απεργών. Ο μόνος τρόπος για να γίνει δεκτή η πρόταση είναι να γίνει συνέλευση των απεργών, γιατί αυτοί έχουν τον πρώτο λόγο να δεχτούν ή να απορρίψουν την απόφαση.

Όταν τελείωσε η συνάντηση, οι αλληλέγγυοι ευχαρίστησαν τους υπουργούς για την πρόταση, ξεχνώντας το ρόλο τους. Γιατί να ευχαριστήσουμε έναν υπουργό για μία πρόταση που μόνο οι απεργοί μπορούν να τη δεχτούν; Γιατί η πλειοψηφία ήθελε ν' αποδεχτεί αυτή τη συμφωνία; Δεν ήταν η ίδια πλειοψηφία που πάντα δήλωνε ότι η απεργία πείνας δε θα σταματήσει μέχρι να υλοποιηθούν όλα τα αιτήματα, με πρώτο αίτημα την άδεια παραμονής για όλους, διαφορετικά –όπως έλεγε– η κυβέρνηση ας φέρει 300 φέρετρα;

Η συνάντηση τελείωσε. Έπεσαν οι μάσκες πίσω από τις οποίες κρύβονταν κάποιοι και φάνηκαν κάποια πρόσωπα που ακολουθούν μόνο τα δικά τους συμφέροντα, είτε αυτοί ήταν αλληλέγγυοι είτε ήταν απεργοί.

Χωρίς ντροπή

Ήταν αναμενόμενο, μετά τη συνάντηση με τους υπουργούς, να γίνουν κάποιες δηλώσεις στην πόρτα της ΓΣΕΕ. Ετοιμάστηκε γι' ακόμη μία φορά αυτός που βιαζόταν για τη νίκη. Ο Α-Χ θελήσε να διαβάσει τη δήλωση που αναφέραμε προηγουμένως, δηλαδή τη δήλωση που είχε ετοιμάσει πριν τη συνάντηση. Η δήλωση ήταν: «Οι απεργοί πείνας πήραν αυτό που ήθελαν». Ομως, πριν κάνει τη δήλωσή του, βρήκε ακόμη μια φορά μπροστά του έναν απεργό, μέλος της αντιπροσωπείας, ο οποίος του είπε σε έντονο ύφος, ότι είναι υποχρεωμένος πρώτα να γυρίσει στη συνέλευση των απεργών, για να αποφασίσουν αυτοί τελικά αν όντως πήραν αυτό που ήθελαν. Το μόνο που έπρεπε να δηλώσει ήταν ότι «ακούσαμε την πρόταση της κυβέρνησης και γυρνάμε στους απεργούς. Αυτοί αποφασίζουν».

Προσέξτε καλά αυτό το σημείο. Στην ανακοίνωση τύπου ο Α-Χ έδωσε ραντεβού στα ΜΜΕ μετά από μισή ώρα, για να γίνει δήλωση στην Υπατία, όπου θ' ακούσουν την απάντηση των απεργών στην πρόταση της κυβέρνησης. Ομως, ξέχασε κάτι πολύ σημαντικό. Ποιές ήταν οι διασφαλίσεις ότι η κυβέρνηση θα υλοποιήσει τη συμφωνία; Δεν έπρεπε να γυρίσει πάλι στους 4 υπουργούς για να πάρει γραπτώς τα συμφωνηθέντα και μετά να ανακοινώσει τη νίκη;

Μετά από 44 μέρες απεργία πείνας, ήταν αυτό νίκη;

Η νίκη ανακοινώθηκε και όλοι όσοι είχαν ακολουθήσει αυτόν τον αγώνα έμαθαν ότι φτάσαμε στο στόχο. Τραβήχθηκαν φωτογραφίες με τους απεργούς να γιορτάζουν τη νίκη. Η απεργία πείνας σταμάτησε. Την επόμενη μέρα, δηλαδή την Πέμπτη 10 Μάρτη, ο υπουργός Εσωτερικών μαζί με την υφυπουργό Εργασίας, που ήταν παρόντες στη συνάντηση με τους απεργούς, δηλώνουν στα ΜΜΕ ότι δεν έδωσαν τίποτα στους απεργούς, αλλά απλά εφαρμόζουν αυτό που ορίζει ο νόμος!

Καταλάβατε τώρα; Κάναμε 44 μέρες απεργία πείνας για να πάρουμε ένα χαρτί που είναι αναβολή της απόφασης. Χάσαμε την ευκαιρία της ζωής μας να αποκτήσουμε άδεια παραμονής. Οι δικηγόροι, όταν άκουσαν τις δηλώσεις από τους υπουργούς και μετά από πίεση κάποιων απεργών και κάποιων αλληλέγγυων, έσπευσαν τρέχοντας στο υπουργείο Προ Πο για να «λύσουν κάποια ζητήματα», κατά δήλωσή τους. Μετά από συνάντηση 8 ωρών, δεν κατάφεραν να φέρουν τίποτα καινούργιο. Αντίθετα, άφησαν να εννοηθεί, ότι

στη συμφωνία θα γίνουν κάποιες αλλαγές, στην ουσία όμως θα γίνουν κάποιες παραχωρήσεις. Την επόμενη μέρα πήγαν πάλι στο υπουργείο, και όταν γύρισαν είπαν ότι η συμφωνία μειώθηκε και έτσι το δικαίωμα ταξιδιού από απεριορίστο έγινε περιορισμένο.

Μετά τη λήξη της απεργίας, κάποιοι βιάζονταν ν' αδειάσουν την Υπατία. Την ίδια μέρα το βράδυ, έγινε συνάντηση της επιτροπής των απεργών σε μια σκηνή, μακριά απ' τα βλέμματα, χωρίς να ρωτηθούν οι ίδιοι οι απεργοί. Ο λόγος αυτής της συνάντησης ήταν μια καινούργια πρόταση από τον Α-Χ που έλεγε ότι είναι καλύτερα τα πρώτα χαρτιά να τα πάρουμε στον τόπο διαμονής, δηλαδή στα Χανιά. Όπως ξέρουμε όλοι, μετά από την απεργία πείνας κανένας δεν μπορούσε να ταξιδέψει χωρίς χαρτιά. Αυτή η πρόταση δεν έγινε παρά μόνο για να μας πετάξει έξω από την Υπατία, χωρίς καν να μπορούμε να γυρίσουμε στα σπίτια μας ασφαλείς. Αυτό δεν ήταν παράδοξο γι' αυτούς που ήθελαν άρον-άρον να τελειώσουν την απεργία και ν' αδειάσουν την Υπατία. Για να δικαιολογήσει την πρότασή του, δήλωσε ότι ο υπουργός περιμένει την απάντησή του, ξεχνώντας ότι ο ίδιος υπουργός μας δήλωσε ότι η αστυνομία θα έρθει στην Υπατία για να μας δώσει τα πρώτα χαρτιά.

Και αυτή η πρόταση απορρίφθηκε και την επόμενη μέρα κουβαλήθηκαν όλοι οι απεργοί πείνας στο Αλλοδαπών και γύρισαν με τέσσερα χαρτιά, ένα από τα οποία είναι απόφαση απέλασης και ένα άλλο είναι αναβολή της απέλασης. Την ίδια μέρα, ένας απεργός που ήταν αντίθετος με τη συμφωνία απειλήθηκε από μέλος του Φόρουμ. Ο μόνος λόγος ήταν η υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ως απεργός.

Την Κυριακή εκδόθηκε μια ανακοίνωση στο όνομα των απεργών, χωρίς ν' απορραφίσουν γι' αυτή: «Ο αγώνας ολοκληρώθηκε. Με τα χαρτιά μας στο χέρι και με ψηλά το κεφάλι τη Δευτέρα θα γυρίσουμε στα σπίτια μας νικητές. Πήραμε όλα τα δικαιώματά μας». Για ποιά δικαιώματα γίνεται λόγος;

Τη Δευτέρα, άδειασε η Υπατία. Οι απεργοί έφυγαν. Ο Α-Χ έριξε την τελευταία του σφαίρα δηλώνοντας στα ΜΜΕ: «Δε συμβουλευό κανέναν μετανάστη να κάνει απεργία πείνας!» Τότε γιατί ήσουν μαζί μας σ' αυτή την απεργία;

Θα σταματήσω εδώ. Υπάρχουν πολλές αλήθειες που θα ανακοινωθούν εν καιρώ. Για να μην πιάνεστε κορόιδα, προσέξτε να εκφράζετε τη γνώμη σας και να αγωνίζεστε για τα δικαιώματά σας. Ο αγώνας συνεχίζεται.

